

A Magyar Köztársaság nevében!

A dr. Szöts József (cím) és dr. Eiter Sándor (cím) ügyvédek által képviselt **Lrendű felperes neve.** (címe) gazdasági társaság felperesnek a dr. Tarnai István jogtanácsos (cím) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen, adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A bíróság az alperes 2006. május 15. napján kelt 8429883372 számú határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezi és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 873.000 (nyolcszáz hetvenháromezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú adóhatóság felperesnél 1999 - 2000. évekre adóellenőrzést folytatott le, melynek során az adózó terhére 31.796.000 Ft adókülönbőzést, 31.717.000 Ft adóhiányt, 3.605.000 Ft adóbírságot és 8.396.000Ft késedelmi pótlékot írt elő.

A felperes fellebbezésében a vadászati szolgáltatással és termékértékesítéssel kapcsolatos megállapításokat támadta vitatta azt a megállapítást, hogy a felperes a kihocsátott számláiban nem különítette el a vadászati szolgáltatásnyújtást a termék értékesítésétől. Állította, hogy a felperes számláiban mind a lődíj, mind pedig a vadászati szolgáltatás is szerepel.

A felperes fellebbezése folytán eljár alperes az elsőfokú hatóság határozatát a 1228614077 számú határozatával helybenhagyta, kiemelte, azzal, hogy az értékesítései során a szerződésekben nem különítette el, s az árképzésnél nem határozta meg külön a vadászat, mint szolgáltatást, és a trófeaértékesítést, mint termék árát, nem teremtette meg annak lehetőségét, hogy a számla a valós gazdasági eseményt tükrözze, s annak lehetőségét sem. hogy a számla tartalmi követelményeinek megfelelően tevékenységenként külön - külön meghatározható legyen az általános forgalmi adó alapja. Mivel a felperes számláiban olyan összevont adatokat közölt 0 %-os adókulcs tekintetében, amely nem tükrözte vissza a valós adóalapot, az Art. 2. § (2) és 108. § (1) és (2) bekezdése alapján az adó alapját helyesen állapította meg az elsőfokú adóhatóság, becsléssel. Helytállónak tartotta a trófea eladási árából történő kiindulást is. és osztotta azt az elsőfokú adóhatósági álláspontot is. hogy a lődíjon mint komplex vadászat szolgáltatáson belül a trófea nettó ára, a lődíj 50 %-a.

A felperes kereseti kérelme folytán megindult eljárásban a Legfelsőbb Bíróság e tárgyban született ítéleteinek hatására az alperes 2005. október 27. napján kelt 8429560613 számú határozatával a keresettel támadott határozatot módosította, s az elsőfokú hatóság 31191996271 számú határozatát a 2000. évre megállapított vadászati szolgáltatással kapcsolatos általános forgalmi adókülönhöznet vonatkozásában megsemmisítette, és új eljárás lefolytatását rendelte el.

Rámutatott arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.35.025/2005/9. számú ítélete a perbeli üggyhöz hasonló tényállás kapcsán kimondta, hogy a vadászatról szóló 1996. évi LV. törvény (továbbiakban: Vtv.) vonatkozó rendelkezései szerint a vadászat a vadnak a Vtv. szerinti eszközzel és módon történő elejtésére, elfogására irányuló tevékenység, ami csak engedély birtokában, felelősségbiztosítás mellett, meghatározott helyen és időben, szervezeten, lőjegyzék, vadászati napló vezetése, kísérővadász alkalmazása, megfelelő technikai eszközök és személyzet biztosítása mellett végezhető. Az előzőek nyújtása vadászati szolgáltatásnak minősül, amibe a termékértékesítés, a lelőtt vad trófeájának megszerzése nem tartozik bele. A bíróság szerint az árjegyzék szerinti lelövési díj a trófea megszerzéséért fizetendő összeg, míg a lelövési díj a trófea ára, a sebzés a vadászat rendkívüli eseménye. de a vadász nem az utóbbira szerződik hanem a vad elejtésére. Az elejtési díj nem tartalmazza a vadászati szolgáltatásnak és a termékértékesítésnek az együttes értékét, illetve téves az az álláspont, hogy a sebzési díjból, valamint a trófea ellenértékéből a vadászati szolgáltatás díja levezethető.

A legfelsőbb Bíróság azt is megállapította, hogy kizárólag az a számla hiteles, amely elkülöníti a 0 %-os export trófeaértékesítést, valamint a 25 %-os vadászati szolgáltatás adóalapját, sikeres vadászat esetén.

A fenti iránymutató ítéletre figyelemmel - a jelen ügybelivel azonos tényállásra tekintettel - megállapította, hogy a keresettel támadott határozat a keresettel támadott részében jogszabálysértő, a tényállás további tisztázásra szorul. mely csak új eljárás keretében végezhető el. Hangsúlyozta, hogy a sebzési díjalapú becsléstől eltérő módszerrel kell a vadászati szolgáltatások ellenértékét valószínűsíteni (pl.: felmérni egy-egy vadászat technikai, személyi, stb., szükségletét, s annak általános költségeit. stb.). Amennyiben szükséges úgy vadászati szakértő is igénybe vehető.

Az alperesi módosító határozatra figyelemmel a megyei bíróság 7.K.20.994./2005./3. számú végzésével a pert a Pp. 337.§ (2) bekezdése alapján megszüntette.

Az ekként megindult új eljárásban az elsőfokú hatóság most már a felperes 2001-2003. évi bevallásainak utólagos vizsgálatát végezte el, a 2006. február 3. napján kelt 7063300405 számú határozatával a felperes terhére mindösszesen 22.449.000 Ft adóhiányt állapított meg, mely adóhiány után 2.245000 Ft adóbírságot, és 2.326.000 Ft késedelmi pótlékot szabott ki 2002. február 20. napjától -2006. január 9. napjáig terjedő időszakra.

A határozat indokolásában kifejtette, hogy a másodfokú megsemmisítő határozathoz foglaltakat figyelembe véve, statisztikus szakértőt kért fel a becslés módszerének kidolgozására és a vadászati szolgáltatás adóalapjának meghatározására.

Megállapította, hogy a felperes 2001-2002 és 2003. évben vadászatokat értékesített vendégvadászok részére, alapvetően kétféle módon:

- egyrészt mint vadászatra jogosult. a kezelésében lévő vadászterületeken a vadgazdálkodási tervében előírtak teljesítése, a vadászati jog gyakorlása céljából,
- másrészt gazdálkodókkal, szervezetekkel kötött ún. export bizományosi szerződés alapján, melyek tipusszerződések. Ezekben a szerződéseken a felperes megbízott közvetítőként

szerepel, s a szerződésben arra vállal kötelezettséget, hogy vadászatot értékesít a megbízó javára, annak vadászterületére.

Az előbb említett kétféle módon rendelkezésére álló vadászatokat különféle programok keretében értékesítette, elsősorban külföldi vadászok számára. Két programot ajánlott: a standard vadászat és pauschal (átalánydíjas vadászat). A két vadászati mód között csupán elszámolásbeli különbség van. A standard vadászat esetén a vendég maga határozta meg az elejteni kívánt vad fajtáját, trófeájának méretét és ezeknek, valamint az igénybevett szolgáltatásoknak figyelembevételével, utólagosan történt meg az elszámolás.

Az ún. pauschal vadászatok esetén a felperes határozta meg az elejthető vad fajtáját, darabszámát, trófeájának méretét, s azoknak a szolgáltatásoknak a körét, melyet a vadász a program keretén belül igénybe vehet, külön térítés ellenében. Ebben a szerződéstípusban az ún. teljes körű vadászati programcsomagot kapta a vendégvadász, csomagár feltüntetésével.

Az említett két vadászati formán túl, a felperes esetenként egy harmadik szerződéstípust is alkalmazott, az ún. bérvadászati szerződést, melyben „a vadászati jogszabályok figyelembevételével biztosítja egy vadászati csomagban” - különböző mennyiségű és fajtájú vadak felsorolása mellett azok „kilövésére vonatkozó vadászati lehetőséget”, meghatározott összegű ellenértékért. Ezeket a vadászati szerződéseket többnyire vállalkozásokkal kötötték. A szerződés mellékletének 1. pontja a vadászat gyakorlásának címszó alatt rendelkezik arról, hogy a vevőt megilleti az általa elejtett nagyvad belsősége és trófeája.

A felperes számlázási gyakorlata a következő volt:

A felperes a megvalósult tevékenység megnevezéseként trófeát tüntetett fel a számlán, megjegyezve, hogy milyen állathoz kapcsolódik a trófea, a vendégvadászokkal kötött írásbeli szerződéssel szinkronban, és a megnevezéshez a trófea, mint termékvámtarifa számát jelölte meg. Az ellenérték minden esetben a felperes által kiadott árjegyzékben meghatározott elejtési díj (lődíj), ahol a különböző vadfajták elejtéséért - vagyis a vadászati szolgáltatásért, mely magában foglalja a trófea birtokba adását is - fizetendő összeg a trófea súlyához kapcsolt forint összegben van meghatározva. Abban az esetben, ha belföldi gazdálkodó vagy magánszemély a számla címzettje, akkor a számlán az ellenértékhez 25 %-os általános forgalmi adó mérték került feltüntetésre. Ha külföldi vadász számára készült a számla, akkor a számlán az ellenértékhez 0 %-os áfa adókulcs kapcsolódik, mint termékexport. Az export értékesítés bizonylataként a felperes nevére szóló egységes vámáru nyilatkozatok szolgáltak, melyek tanúsították, hogy a vadász által elejtett trófeákat a vámhatóság végleges rendeltetéssel, külföldre kiléptette.

A felperes a vadászati szolgáltatáshoz kapcsolódóan néhány esetben felszámított szervezési díjat is, amely összege az árjegyzékben került feltüntetésre, a vizsgált években ez az összeg 15 DM/nap.

A vadászat megvalósulását követően kiállított számla - akár belföldi, akár külföldi vadász számára készült - egyetlen esetben sem tartalmaz vadászatot, mint szolgáltatást, holott anélkül a számlán feltüntetett trófeaértékesítés sem történhetett volna meg.

Mindezek miatt az elsőfokú hatóság az Art. 1. § (7) bekezdése alapján az ügylet valódi tartalmát meghatározva, kifejtette, hogy a felperes vadászati szolgáltatásnyújtási tevékenységet, valamint trófeaértékesítést, mint egymástól elválasztható önálló ügyletet valósított meg.

A valóságban megtörtént gazdasági események alapján az elsőfokú adóhatóság azt állapította meg, hogy a felperes nem végzett önállóan csak trófeaértékesítési tevékenységet, számlázási gyakorlata ellentétben az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV törvény (a továbbiakban: Áfa-törvény) 28. § (1), 15. § (4), 13. § (1) és 43. (4) bekezdésével, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. tv. (a továbbiakban: Sztv.) 165. § (2) bekezdésével. Szerinte a felperes nem különítette el a vadászati szolgáltatásnyújtást a trófeaértékesítéstől, azzal, hogy értékesítése során a szerződésekben nem különítette el és az árképzésnél nem határozta meg külön a vadászat, mint szolgáltatás és a trófeaértékesítés mint termék árát, nem teremtette meg annak lehetőségét, hogy a számla a valós gazdasági eseményt tükrözze, s annak lehetőségét sem, hogy a számla tartalmi követelményének megfelelően, tevékenységenként külön - külön meghatározható legyen az általános forgalmi adó alapja.

Mindezek miatt az Art. 108. § (1) - (2) bekezdésében foglalt becslési eljárást folytatta le, a becslését a közigazgatási eljárás során beszerzett statisztikai szakértő véleményére alapozta. A szakértői véleményben foglaltak alapján nevezett „proxiválózó” fogalmával határozta meg a vadászati szolgáltatásnyújtás mértékét, melyet 2001. évben 29,46 %-ra, 2002. évben 23,87%- ra, 2003. évben 23,35 %-ra tett. Kiemelte, hogy a statisztikai szakértő a KSH országos adatait használta fel a vadgazdálkodási költségek meghatározásánál, az árbevétel és a trófeaértékesítés ellenértékénél a felperes 2001-2003. évre vonatkozó adatait alkalmazta. Módszere kidolgozása során az előbbieken említett adatokkal alkotta meg statisztikai modelljét. Hangsúlyozta, hogy miután a felperes részéről megbízható dokumentált információk nem állnak rendelkezésre, a fizetendő áfa alapját csak közvetett módon, becslés segítségével lehetett megállapítani.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2006. május 15. napján kelt 8429883372 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Kiemelte, hogy az elsőfokú adóhatóság nem vétett eljárási hibát, s nem helyezkedett szembe sem az új eljárást elrendelő másodfokú határozat, sem a rendelkezésre álló bírósági eseti döntések rendelkezéseivel. Az új eljárást elrendelő másodfokú határozat ugyanis azt mondta ki, hogy a sebzési díjból a vadászati szolgáltatás értékét levezetni nem lehet, a vadászati szolgáltatás értékének meghatározására, más alkalmas módszert kell találni.

Az elsőfokú adóhatóság a fentieknek eleget téve, a szakértő véleményére alapozott becslés módszerét alkalmazta, azonban a felperes tévedésben van a tekintetben, hogy a másodfokú adóhatóság vadászati szakértő kötelező igénybevételezt írta volna elő. Utalt arra is, hogy vadászati szakértő alkalmazásának szükségességét a Legfelsőbb Bíróság nem is említette határozatában.

A vadászati szolgáltatás adóalapjának meghatározására alkalmazandó módszerek közül, mint lehetőség, a szakértő igénybevétele merült fel, s megállapítható, hogy az elsőfokú adóhatóság nem a vadászati szakértőt váltotta fel a statisztikai szakértővel, hanem a szakértői bizonyítást mint a vadászati szolgáltatás adóalapjának valószínűsítésére alkalmas módszert használta fel a tényállás megállapítása során, annak következtében, hogy adózó könyvei, nyilvántartásai alapján nem volt lehetőség a valós adóalap tényadatokon alapuló számszerűsítésére. Állította, hogy a rendelkezésre álló iratanyagból egyértelműen megállapítható, hogy adózó számlázási gyakorlata nem volt teljes körű, amikor maga a vadászati szolgáltatás nem került a kimenő számlákon feltüntetésre, annak ellenére, hogy a jogügylet célja a vadászati szolgáltatás igénybevétele, s olyan értelmezésének semmiképp nincs létjogosultsága, miszerint a vadásztatás során nincs 25 %-os általános forgalmi adókulcs alá tartozó vadászati szolgáltatás. Elismerte, hogy a felperes eseti jelleggel nem vadászati szolgáltatási elemként, szervezési díjat kiszámlázott, azonban ez a szervezési díj nem függ össze közvetlenül a vadászati szolgáltatással.

A Legfelsőbb Bírósági ítéletekre történő hivatkozással kifejtette, hogy azok a számlák, amelyek nem tartalmazzák teljes körűen a trófea értékesítését megelőző vadászati szolgáltatás ellenértékét, nem minősülnek hiteles bizonylatoknak, s ilyen számlák esetében az adó alapja nem állapítható meg.

Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú adóhatóság a megismételt eljárás során is azt tárta fel, hogy a társaság bizonylatai nem alkalmasak a valós adó megállapítására, a sebzéstől eltérő más módszert kellett alkalmazni az adó alapjának valószínűsítésére, ezáltal az elsőfokú adóhatóság megalapozottan és jogszerűen járt el, amikor a becslést a kirendelt szakértő statisztikai módszerére alapozta.

A felperes kereseti kérelmében az alperesi határozat elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte, az alperes perköltségben való marasztalása mellett. Vitatta, hogy a becslés jogalapja fennállt volna, rámutatott arra, hogy maga az adóhatóság állapítja meg, hogy a felperes a vadászati szolgáltatáshoz kapcsolódóan néhány esetben felszámít szervezési díjat is, mely összeg az árjegyzékben került feltüntetésre. Kiemelte, hogy nem feltétel az, hogy a megbontásra egyazon fizikai megjelenésű számlában kerüljön sor, az egyes tételek külön - külön számlában is szerepeltethetők. Márpedig a felperes gyakorlatában tipikusan az exportértékesítés és a belföldi szolgáltatás egymáshoz tartozó, de külön számlában szerepel. Allitotta, hogy a számlán szereplő tételek kimerítik a Legfelsőbb Bíróság ítéletében szereplő, az ott felsorolt, a vadászati szolgáltatás keretébe tartozó tételeket.

Szerinte az alperes megsértette az Art. 97. § (4) bekezdésében foglalt tényállás feltárási és bizonyítási kötelezettségét, illetőleg a 97.§ (6) bekezdése szerint az adózó javára szolgáló tények feltárására vonatkozó kötelezettségét is.

Az adóhatóság a megismételt eljárásban sem tett eleget a tényállás feltárási kötelezettségének, a jegyzőkönyv mellékletét képező számlák tartalma ellentétes az adóhatóság által általánosságban megállapított tényállással, s az adóhatóság az adózó számára kedvező tényeket, körülményeket nem értékelte. A becslés jogalapjának fennállását álláspontjuk szerint tételesen kell vizsgálni, ennek során megállapítani, hogy mely esetekben hiteles az adózó számlázási gyakorlata, s mely esetekben nem került sor a termékértékesítés és a vadászati szolgáltatásnyújtás elkülönítésére. Becslésre pedig kizárólag abban az esetben kerülhet sor, ha ilyen elkülönítés nem lehetséges fel a felperesi számlákban. Hangsúlyozta, hogy az egyéni lőjegyzék, fattúra, a kísérőjelentés és a számlákból egyértelműen beazonosítható, hogy egy-egy vadász esetében milyen számlák kibocsátására került sor. Egyrésztől egy trófeaértékesítésről, másrésztől egy trófeabírálat, állategészségügyi díj, egyéb gépjármű használat, vadászati engedély, szervezési díj és teljes panziót magában foglaló számla kibocsátására került sor, amely álláspontja szerint tartalmazza a vadászati szolgáltatásnyújtást. Rámutatott arra, hogy a német nyelvű számla helytelenül történő fordításából adódik a félreértés, állategészségügyi díjként feltüntetett tétel valóságban egyéni vadász kíséret (individuelle Führung)-ot jelent, melyből a csatolt számlán látható, hogy öt darab került leszámlázásra, s a csatolt egyéb dokumentumok (egyéni lőjegyzék, fattúra)-ból megállapítható, hogy ez a vadászatok számát és a vadász kíséret jelenti, mindez takarja a felperes részéről nyújtott vadászati szolgáltatásnyújtást. Elismerte, hogy ezen összegek Áfa tartalma helytelenül 12 %-ban került felszámításra és csak, és kizárólag ebben a körben lehet helytálló az alperesi megállapítás. Hangsúlyozta azt is hogy a számlákon, egyéni lőjegyzékeken, a fattúrán és kísérőjelentéseken feltüntetésre kerül a lőjegyzék száma, így egyértelműen beazonosítható ezekből a dokumentumokból, hogy mely vadászhoz tartoznak és ennek alapján milyen számla került kibocsátásra a vadászati tevékenységre.

Vitatta becslés módszerét is, szerinte a statisztikus szakértő ismereteinek hiánya a vadgazdálkodás és vadászat terén tapasztalható, s ez a módszer ismételten téves eredményre vezet, alkalmatlan az adó alapjának valószínűsítésére. Rámutatott arra, hogy a szakvélemény hibás kiindulópontja, hogy nem tesz különbséget a vadgazdálkodási tevékenység és a vadászati tevékenység között azok költségeit nem különíti el, a vadgazdálkodás költségeit is a vadászati szolgáltatásra terheli. Ezen túlmenően további hibája, hogy nem a felperes tényadataival, hanem országos statisztikai adatokkal számol. Ezen túlmenően a szakértői vélemény számítási hibája az is, hogy nem a vadgazdálkodási tevékenység és vadászati tevékenység eredménye egymás közti arányát határozza meg az exportértékesítés vonatkozásában, hanem a vadászati szolgáltatás ellenértékét tévesen, a belföldi értékesítés és a külföldi értékesítés arányából vezeti le.

Az alperesi ellenkérelem határozati indokait fenntartva, a kereset elutasítását indítványozta. Állította, hogy a becslés jogalapja fennállt és az általa megválasztott módszer pedig helytálló.

A bíróság a tényállást a csatolt közigazgatási iratok tartalma (név) statisztikus szakértő vallomása, és a felperes által csatolt könyvszakértői vélemény adatai alapján állapította meg.

A kereset az alábbiak szerint **a l a p o s**.

A megyei bíróság is, - mint ahogy erre a peres felek keresetükben, illetőleg az alperes határozatában utalt - a Legfelsőbb Bíróság e tárgyban kialakult ítélkezési gyakorlata figyelembevételével alakította ki jogi álláspontját.

A Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.35047/2005/10. számú ítéletében már kifejtette hogy a hasonló tárgyú perek esetében abban a kérdésben kell döntenie, hogy a felperes bizonylatai a valós gazdasági eseményt tükrözik-e, megfelelnek-e az Áfa-törvény és az Sztv. rendelkezéseinek, alkalmasak voltak-e az adó alapjának megállapítására. Ennek eldöntéséhez azonban meg kell határozni a vadászati szolgáltatás és termékértékesítés fogalmát, tartalmát. Állást kell foglalni abban a kérdésben, hogy a felperes által kiszámlázott szervezési díj, állategészségügyi díjnak nevezett díj azonos-e a vadászati szolgáltatással.

E körben nem hagyható figyelmen kívül a Vt. rendelkezései és a Központi Statisztikai Hivatal besorolásai sem.

A Legfelsőbb Bíróság a vadászat fogalmával kapcsolatban kifejtette, hogy a vadászat a vadnak a Vt-ben engedélyezett eszközzel és módon, a vadász által történő elejtésére, elfogására irányuló tevékenység, amely csak engedély, felelősségbiztosítás birtokában, meghatározott helyen, időben, kísérővel és megfelelő technikai eszközök biztosításával végezhető oly módon, hogy kötelező a lőjegyzék, a napló, és az ezzel kapcsolatos nyilvántartások vezetése is. A Vt. rendelkezéseiből következően a vadászat előkészítése, szervezése és jogszabályoknak megfelelő lehenyolítása jelenti a vadászati szolgáltatásnyújtást, amit a KSH is - azonos fogalom meghatározásánál - a 9272120 SZJ. szám alatt, máshová nem sorolt, egyéb szabadidős szolgáltatásként kezel.

Hangsúlyozta a Legfelsőbb Bíróság azt is, hogy a Vt. szerint a vadászati szolgáltatásnál, továbbá a trófeával kapcsolatos tevékenységnél a lőjegyzék az elszámolás alapja. Arra nem csak a nyújtott szolgáltatás, hanem a trófeabírálat ténye és a trófea értékmérői is feljegyzésre kell, hogy kerüljenek.

Mindezen iránymutatások figyelembevételével a bíróság azt állapította meg, hogy a felperes okirataiból (szerződés, lőjegyzék, fattúra, kísérőjelentés, a magyar és német nyelvű számlák alapján) a vadászati szolgáltatás körébe tartozóknak kezelhetők mindazok, amit a Vt. és a KSH besorolás is annak tekint, így a gépjárműhasználat, vadászati engedély, szervezési díj és állategészségügyi díjként aposztrofált, de ténylegesen a vadász kísérést jelentő tevékenység.

Így téves az az alperesi álláspont, hogy a felperes által számlázott szolgáltatások ne takarnák a vadászati szolgáltatásnyújtást. A számlák tartalmából megállapítható hogy az tartalmazza a Vt. szerinti szabályoknak megfelelően a vadászati engedélyt, a kísérő szakszemélyzetet, a terepjáró biztosítását, illetőleg szervezési díjat, a vadászati tevékenységgel kapcsolatban.

Ezért a megyei bíróság álláspontja szerint valós gazdasági eseményeknek megfelelő számlázást végzett a felperes, így becslés alkalmazására az alperes részéről nem kerülhetett sor. A becslés jogalapjának hiányában az alperes által alkalmazott becslési módszer helyessége fel sem merülhet, azonban a bíróság e tekintetben is jogszabálysértőnek tartja az alperesi határozatot. A statisztikus szakértő szakvéleményével a vadászati szolgáltatásnyújtás értékét megállapítani nem lehet, annál is inkább, mivel maga a statisztikus szakértő tanúként történő meghallgatásakor előadta, hogy a vadászati szolgáltatásnyújtásba mindazon költségeket figyelembe vette, amely a termék előállításával összefüggésben keletkezett. Márpedig a vadászati szolgáltatásnyújtás a perbeli esetben nem a vad előállításához szükséges költségeket takarja, hanem a vadászat során felmerült, a trófea megszerzéséhez szükséges egyéb szolgáltatásokat takarja. E szempontból tehát teljesen helytelen a statisztikus szakértő kiindulási pontja, ezen túlmenően a szakértői véleményében nem a felperesi gazdasági társaság adatait felhasználva dolgozta ki a vadászati szolgáltatásnyújtás ellenértékét, hanem a KSH országos adatainak figyelembevételével. A szakértői módszer alkalmatlansága, és az abból levont következtetések teljes egészében tévesek, ezen szakértői vélemény felhasználásával a felperesi vadászati szolgáltatásnyújtás értékét megállapítani nem lehetett, de még valószínűsíteni sem.

A fentiek szerinti alperesi határozat tehát jogszabálysértő, ezért a megyei bíróság a Pp. 339. § (1) bekezdés alapján eljárva, az alperesi határozatot hatályon kívül helyezte az elsőfokú határozatra is kiterjedően, és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Az új eljárás során az elsőfokú hatóságnak tételesen meg kell vizsgálnia valamennyi külföldi vadász esetében a felperes által kiállított számlákat, párosítani kell hozzá az egyéni lőjegyzékeket, kísérőjelentéseket, fattúrákat, s megvizsgálni, hogy a felperes részéről az egyéni lőjegyzékben, illetőleg fattúrában, valamint kísérőjelentésben igénybe vett szolgáltatások a német, illetőleg magyar nyelvű számlákban tükröződnek-e. Amennyiben ezen szolgáltatások a számlákban megjelennek, úgy becslésre sor nem kerülhet, amennyiben viszont a felperes iratai a vadászok tekintetében beazonosítására alkalmatlanok, úgy a becslés alkalmazása szóba jöhet, azonban semmiképpen sem statisztikus szakértő igénybevételével, és az abban meghatározott módszerrel.

Egyetértett tehát a megyei bíróság a felperes jogi álláspontjával, vagyis a felperesnek a bírósági iratokhoz csatolt számláiból, lőjegyzékeiből, kísérőjelentéseihől, fattúrából meghatározhatók, hogy mely szolgáltatások kerültek leszámlázásra, s e szolgáltatások között vadászati szolgáltatásnyújtás is kiszámlázásra került.

A felperes nem vitatta hogy az állategészségügyi díjként számlázott összeg, amelyet ő a vadászati szolgáltatásnyújtás ellenértékének tekintett, 2 %-os áfa-kulccsal került leszámlázására, így e tekintetben elismerte, hogy helytelen Áfa-kulcs feltüntetésével számlázott.

Amennyiben az elsőfokú adóhatóság azt állapítja meg minden egyes külföldi vadász esetében a két számla kibocsátása megtörtént, úgy csak és kizárólag az Áfa-különbözet megállapítására jogosult. Amennyiben két számla az adott vadász tekintetében nem lelhető fel, úgy a becslés elvégezhető, azonban e körben célszerű vadászati szakértő igénybevétele.

A bíróság döntésével az alperes pervesztes lett ezért a megyei bíróság a Pp. 78. (1) bekezdés alapján kötelezte a perköltség viselésére, melynek mértékét a 32/2003 (VIII. 22.) IM. számú rendelet 2. § (2) bekezdése alapján a pertárgyérték figyelembevételével állapított meg.

A tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben az állam által előlegezett illeték az Itv. 64.§ -a folytán alkalmazandó Kmr. 14. §-a alapján az állani terhén marad.

Pécs, 2006. november 29.

Dr. Heinemann Csilla sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
írnök